

zijn A. B. ter degen te leeren, voordat hij nog iets bij geschrifte mocht stellen”

Bredero glimlachte, en deed zijn best een lastig kuchen te bemantelen.

— „Doch om bij ons propoost te blijven!” — ging Coster voort, terwijl hij onbemerkt den patiënt scherp waarnam. — „In de gezegde prologe vertrekt hij, dat zij, die hem een A. B. C-klerk durfden schelden, wel waardig waren met zijn lemmer om de ooren te hebben, maar dat dit niet geschiedt, vermits het moedige paard de keffing van blaffers niet en acht!”

— „O, bloemerherten! wat baart die lebbige gek!”

— „Nu, patiëntie! Je zult meer hooren!”

Bredero's oogen schenen een nieuw licht uit te stralen. Zijn gelaat kleurde zich. Hij herleefde bij het strijdgerucht, dat hem in de ooren klonk.

Hij had niet vergeten, dat Abraham de Koninck hem na de vertooring van zijn *Spaanschen Brabander* gedreigd had met Rodenburgh's wraak, dat de Ridder van den huize van Bourgondië hem een „trek zou spelen, die Hans hiet”. De trotsche, opgeblazen taal van den kalen snoever getuigde evenwel, hoe machteloos hij was. Noch Bredero, noch Coster, begrepen toen, dat Rodenburgh door zijn verblijf in Italië, Engeland en Spanje in kennis van vreemde letteren even ver boven hen stond, als hij in artistieke behandeling van gezonde, oud-Hollandsche stoffen beneden hen bleef.

Coster, die zijn vriend zag herleven, maar toch al te hevige aandoeningen wilde vermijden, ging kalm voort:

— „Laat mij het metten kortsten zeggen — mijn tijd is vast voorbij. Voorgisterenmiddag speelden de Eglantiersbazen nog een nieuw vod van Rodenburgh, door hem *Rodomont en Isabella* geheeten. Een van de bewindhebbers der Oude Kamer, Reinier Ewoutsz, had hem op de fraaie verziëring van den Italiaan Ariosto, waar die Roelant's razernije bezingt, gewezen. 't Is al weer eene beuzeling, in weinige uren bij elkander gekrabbeld, eene misdracht zonder beenen met twee hoofden, de neus op 't voorhoofd. . . . Maar dat en is het niet, wat ons raakt. De groote poët heeft er eene epilogie aan bijgelapt, waarin de Eglantier en de Vlaamsche Lavender beiden handelen met eene statige personagie, de Vreeze Gods geheeten, en waarin ik deze verzen heb gehoord:

„Sticht ghy steeds met uw kunst op 't Reden-ryk tooneel,
„En maackt van uw theatrum gheen kuf noch bordeel!”

Bredero sprong van zijn stoel op.

— „En met zulk een vuilneus, zulk een eerdief, vergenoegen zich nu onze oude broeders! O, mocht ik hem den boender eens geven! Hoe zou ik”

Maar de hoest maakte hem het verder spreken onmogelijk.

Coster deed hem met een vriendelijken blik en een zachten wenk weer in zijn stoel terugzinken.